

The Worst Singer in the World András DÉS Trio A. DÉS, I. TÓTH JR., M. FENYVESI BMC 2017/distribúcia Hevhetia

Zvláštne obsadenie dvoch gitár a perkusií nás na jednej strane vracia ku gitarovým projektom v triách Al Di Meolu, Johna McLaughlina a Paca de Lucíu z 80. rokov, na druhej strane ukazuje, aký dôraz kladie András DÉS Trio na sound. Márton Fenyvesi hrá na akustickej gitare s kovovými strunami, zatiaľ čo István Tóth Jr. s nylonovými. V tomto duchu, kde zvuk je nositeľom významu, sa nesie celý album – je komorný, jemný a krehký. Všetky skladby sú z pera Andrása Désa, na dvoch z nich sa zúčastnili aj jeho dvaja spoluhráči.

Úvodné *Intro* hrá v jednom rytmickom zvukomalebnom patterne na kalimbe András DÉS, perkusionista a líder tria. Pri nástupe gitary na kovových strunách, nylonová gitara opakuje v jemných milisekundových odchýlkach tóny „kovovej gitary“. Krásna introdukcia, pripomínajúca repetitívnosť Steva Reicha. Hudba nás uvedie do meditatívnosti minimal music alebo indickej hudby podobne ako McLaughlin pri projekte Shakti z polovice 70. rokov. András DÉS Trio však priberá aj zvukomalebnosť, hravosť, senzibilitu a podmanivosť hudby Indonézie. Stretneme sa tu aj s africkou kalimbou, no hudba evokuje skôr free album Dona Cherryho *Eternal Rhythm* (1968) s indonézkymi inšpiráciami než africkú hudbu. Výsledný žáner sa dá ťažko teritoriálne lokalizovať, skladby sa pohybujú na pomedzí indickej a „indonézskej“ hudby, minimal music a jazzu, z čoho vyplývajú aj estetické konzekvencie. Občasné meditatívne pasáže takmer bez kontrastu privádzajú k úvahám a zádumčivosti, inokedy vygradované skladby napríklad *Gardening* alebo *Transparent Afternoon*, dosahujú jazzový rytmický drive

a dynamizmus fusion music, hoci sú hrané čisto na akustických nástrojoch. *Gardening* v exaltovanom fortissime znie, takmer akoby ju hrali na slapovej basgitare, čo kontrastuje s počítačným relaxačným rozohrávaním sa. Poly-rytmy a polymetria vydráždia poslu-cháča v skladbe *Hommage*. Po nej príde pomalá rubátová improvizácia *Interplay II* s podtitulom *Inside*. Na začiatku znela rytmická skladba *Interplay I* s tým istým názvom, no s podtitulom *Outside*, ide teda o pohľad hudobníkov na rovnakú tému „zvonka“ aj „zvnútra“.

Všetko na albume je akustické (gitary majú elektroakustický snímač), ale nemožno povedať, že na hudbe tria sa neodráža vplyv elektronickej hudby. Cítiť ho v rytmických patternoch perkusionistu Andrása Désa a v použití loopov Mártonom Fenyvesim (*Transparent Afternoon*), ktoré si však pri počúvaní albumu ani nevšimnete. *Transparent Afternoon* sa končí v jazzrockovom nasadení loopu gitary.

Záhadou je, čo všetko bolo použité v perkusiách, keďže v sprievodnom texte to nie je uvedené, takže len tipujem, že to boli kalimba, triangel, djembe, malý bubon, veľký bubon, činely, hi-hat...

Album bol podporený Národným kultúrnym fondom Maďarska a vydaný Hudobným centrom v Budapešti. Názov *The Worst Singer in the World* vysvetľuje András DÉS v texte tak, že ho takto prezývajú jeho dvaja synovia, takže ide o príliš dlhý „nickname“, ale aj vtipný prístup perkusionistu. DÉS tiež uvádza, že jeho album je „o demokracii“, pretože prostredníctvom „politckej metafory“ ukazuje, kde sú hranice vzájomnej tolerance (medzi hudobníkmi), kompozície a interpretácie, kompozície a improvizácie, presných pravidiel a free štýlu.